

Պարույր Սևակ

Դիմակահանդեսի գլխավորը

Լսո՞ւմ եք ինձ:
Բավակա՛ն է,
Հանեցե՛ք ձեր դիմակները:
Հանեցե՛ք,
Որ քամու ձեռքով
Ձեզ կարոտած օդն ապտակի
Ձեր իսկական դեմքը տխեղծ,
Եվ շող-շաղափն արեգակի
Սրսկումի նման ծակի
Ընդարմացած ձեր դեմքը խեղճ,
Որի ծանոթ նմանությանք են հորինված
(Մի՛ մոռացեք) աստվածները (մի՛ մոռացեք)...
Ամաչեցե՛ք աստվածներից
Եվ հանեցե՛ք դիմակներդ,
Բավակա՛ն է:
Ես չեմ կարող նշել ճշտված թվականը
Եվ ժամանակը ճշգրիտ,
Բայց եայնպես այս հանդեսը,
Որ սկսվել է շա՛տ վաղուց,
Ավարտի է հասնում արդեն...
Բարոյական այն պարապը,

Որ շատ վաղուց
Ամենքիս մեջ հորանջում էր
Կարծես անշար և անվնաս,
Հիմա արդեն չարչարում է ու տանջում է՝
Վերածվելով մի անհատնում գկրտոցի...
Եվ թույն-փոշին ա՛յն խարտոցի,
Որ բանում է գիշեր ու գօր,
Բանում ինքնին և ինքնավար,
Նո՛ւյն-թույն փոշին հետզհետե
Ամե՛ն ինչի վրա թառում,
Խառնըվում է ամե՛ն ինչի՝
Հացի՛,
Երգի՛,
Մտքի՛,
Շնչի՛:
Եվ խարտվածքի հոտ կփչի
Շուտով արդեն ամե՛ն ինչից՝
Հացի՛ց,
Երգի՛ց,
Մտքի՛ց,
Շնչի՛ց...
Հանեցե՛ք ձեր դիմակները,
Որ գեթ մի քիչ դյուրին շնչե՛լ կարողանաք...
Ինքնե՛րդ ասեք.
Բավական չե՞
Դուք ձեզանից ձեզ գողանաք
Եվ տեղն ուրիշ մեկին դնեք ձեր փոխանակ:
Բայց չափազանց ճշտապահ է արեգակը.
Երբ որոշյալ ժամը հասնի՝ կլուսանա:
Ձեր արթնացումն այնժամ արդեն

Կնամանվի մի պայթյունի՛,
Մի պայթյունի՛,
Ձե՛զ եմ ասում,
Որից հետո
Լռությունն ու Փռշին պիտի գոտեմարտեն
Չգոյության գահի համար...
Ինչ-որ բանի
Ինքը աշխարհն է սպասում,
Ինչպես մի օր, չիմանալով,
Սուսաննան էր մերկ սպասում... ծերուկներին...
Իսկ դուք եկեք մի՛ սպասեք.
Հանեցե՛ք ձեր դիմակները,
Ճանաչեցե՛ք ինքներդ ձեզ
Վերջի՛ն անգամ,
Վերջի՛ց առաջ...
Պարն ավարտվել,
Ու խաղն արդեն վերջանում է:
Հանեցե՛ք ձեր դիմակները:
Ուշացումի ամե՛ն պահից
Իմ վիճակը
Ձեր փոխարեն լրջանում է,
Որովհետև ինձ է տրված, դժբախտաբար,
Հիշեցնելու ձեզ վերստին ու վերջապես,
Որ ուշացած արթնացումը
Կնամանվի մի պայթյունի՛,
Որից հետո
Լռությունն ու Փռշին պիտի գոտեմարտեն
Չգոյության գահի համար...
Դուք առայժմ դեռ լսում եք,
Ուստի նաև ի՛նձ լսեցեք

Ու հանեցե՛ք դիմակներըդ.
Արդեն խաղը վերջացա՛ծ է...
Իսկ եթե դեռ պիտի խաղաք,
Է՛հ, խաղացե՛ք, խնդրե՛մ, ինչքան սրտներդ ուզի.
Խաղ խաղացեք ինքներդ ձեզ և իրար հետ,
Բայց... առանց ինձ:
Ես այլևս չեմ մասնակցում
Ո՛չ թե խաղին,
Այլ մինչև իսկ և մատաղի՛ն,
Թե մորթվողը
Մարդկայնություն - մարդկություն է...
Ու ես արդեն ո՛չ բողոքում,
Ո՛չ ողորքում,
Ո՛չ էլ կոկորդս եմ կեղեքում:
Ինչի՞ համար
Կամ ո՞ւմ:
Հիմա
Ես ջանում եմ լուր... չլինե՛լ՝
Ամբողջովին դառնալ... դիմա՛կ: .

1-2.IV.1967թ.

Արզնի